

vil jeg finde det muligt at gaae ind paa Sagen. Vel savner jeg deri en udtryffelig Hensægen til, at de kirkelige Foresatte skulle give deres Erklæring, men jeg forudsætter som en Selvsølge, at Ministeriet, før det afgjør Sagen, vil indhente disse Erklæringer. Altsaa med denne Underændring kunde jeg gaae ind paa Sagen; uden den ikke; men paa den anden Side kan jeg ikke ønske, at med det Samme, Loven om Menighedsraad udkommer, der da tillige skulde findes en Bestemmelse deri om, hvorledes man igjen skulde blive af dermed. Jeg har allerede tidligere fremhævet, og det er blevet gjentaget idag af den ærede Ordsfører, at i de enkelte Tilfælde, hvor det afgjort viste sig, at Menighedsraadet ikke kunde virke til Gavn, vilde der nok blive Midler til, at det kunde blive ophævet igjen; men at sætte det ind i Loven selv, røber en Mistillid, som man ikke kan forhindre den enkelte Mand i at nære, men som Loven ikke selv skal være til Stue med det Samme, den udkommer.

Lehmann: Jeg skal kun tillade mig at gjøre den ganske formelle Bemærkning, at jeg ikke skjønner rettere, end at hele Loven bliver saa godt som meningsløs, dersom der ikke kommer en Bestemmelse omtrent som den, der indholdes i § 2, ind i samme. Det var vistnok kun under Forudsætning af, at Sagen paa en eller anden Maade vilde kunne rettes ved tredie Behandling, at det høitærede Thing sidste Gang vedblev med al Alvor at forhandle og gjennem en Række Afstemninger at vedtage de paafølgende Paragrapher, efterat § 2 var falden, og at § 2 faldt, forekom idetmindste mig temmelig klart at være en Følge af en vis Forvirring, der var bragt ind i Afstemningen ved en Deling af Paragraphen, hvis Betydning man maatte ikke strax oversaae; men det forekommer mig ogsaa, at man ved at være vedbleven at forhandle den hele Sag, efterat § 2 var falden, nødvendigtviis maa være gaaet ud fra den Forudsætning, at den med eller uden Forandring vilde komme ind under tredie Behandling. Jeg kan derfor ikke tilbageholde et

Udtryk af Forundring over, at Fleertallet, hvis det ikke var tilfreds med den Redaction, som Mindretallet har fremsført, da ikke har fremsat et andet Forslag. I saa Fald vilde man have haft Valget imellem to Forslag, og Enhver kunde da have taget det, han syntes bedst om; men nu har man stillet Forsamlingen mellem det Alternativ enten at tage, hvad Mindretallet har foreslaaet, eller at gjøre Noget, som forekommer mig at være absurd, nemlig at vedtage en Lov uden den Bestemmelse, som maa staae i Spidsen for Samme, en Bestemmelse om, hvorledes Oprettelsen af Menighedsraad skal foregaae, og det forekommer mig, at naar man istedetfor at benytte al den Adgang, som en parlamentarisk Forhandling giver til at omændre Loven, og saa modsætte sig Loven i dens Heelhed søger, at stille Sagen saaledes, at Loven, naar den bliver færdig, kommer til at mangle den vigtige Bestemmelse, der findes i § 2, gjør man sig det lettere, end det er nødvendigt. Det forekommer mig altsaa, at man nu ikke har noget Valg, men maa vedtage § 2, ialtsald under det Forbehold i sin Tid, naar man finder Anledning dertil, at stemme imod Loven. Jeg kan iøvrigt meget vel stemme for § 2, thi det forekommer mig, at den indeholder Kjernen af Spørgsmaalet om Oprettelsen af Menighedsraad, og det forekommer mig ialtsald, at det eneste Anstød, der kunde findes, er fuldstændigt fjernet ved Redactionen. Det er ganske vist, som den ærede Landstingsmand, der sidder foran mig (Carlsen), bemærkede, i god Overensstemmelse med den Betragtningssmaade, som han og Fleertallet have udtalt, naar de vægre sig ved at medvirke til en Bestemmelse om, hvorledes Menighedsraad skulle oprettes, men derimod række Haanden til en Bestemmelse om, hvorledes man, som han udtrykte sig, skal blive af med dem; men jeg tror ikke, at det er den Mand og Tankegang, hvormed det ærede Thing vil tage fat paa Arbejdet, og da allermindst de, der have voteret den Række af Paragrapher, der foreligge, og som først ved § 2 ville faae egentligt Hold og Liv.